

2. Mózes 32 : 1 – 6.**Lukács 24 : 36 – 49.**

Mikor lesz vége ennek a járványnak? Mikor tér vissza az élet a megszokott kerékvágásba? Sokunkat feszítenek ezek a kérdések. Miközben, halljuk és olvassuk a megnyilatkozásokat, és mi magunk is sejtjük, hogy nem olyan lesz már az élet a járvány után, mint előtte.

Félelmekkel, kérdésekkel, teli várakozásban telnek a mindennapjaink.

Két bibliai szakaszt hallottunk, mindkettőben az ott lévők várakozásban vannak.

Az első a várakozás időszakának kísértésére figyelmeztet, a második rámutat a benne rejlő nagy lehetőségre.

1. Az elsőben Izraelről van szó, arról a népről, melyet Isten kiváltott az egyiptomi rabszolgaságból, majd szövetségébe hívta őket. Annyira friss ez utóbbi esemény, hogy éppen csak hogy beléptek az Istentől felkínált szövetségbe. Utolsó szavuk ez volt: „*Engedelmesen megtesszük mindazt, amit az Úr rendelt.*” (2.Móz. 24:7) Megismerték az őket megszabadító Isten jelenlétét, és elkötelezték magukat mellette. Isten népe lettek, az Úr pedig az ő Istenük lett.

Isten újra magához hívja Mózeset. A nép azt látja, hogy Mózes eltűnik a hegy tetején a felhőben és a tűzben, Isten dicsőségének a kiábrázolásában. Negyven nap és negyven éj telik el, és hiába várják Mózeset, nem jön vissza. Negyven nap túl hosszú idő... Korábban jelen volt Isten, és különösen is az ő közbenjárója, Mózes. Mindent ő intézett, ő vezetett ki bennünket Egyiptomból, ő ment fel a hegyre az Úrhoz, általa beszélt velünk az Úr, és benne bíztunk, hogy tovább fog vezetni új hazánk felé. De Mózes nincs sehol, senki sem tudja, mi lett vele, valószínű, hogy baleset érte. Miért időzne ennyi ideig a hegyen? „*Nem tudjuk, mi történt ezzel a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.*” – olvassuk.

Az előttük álló feladat nem jelentéktelen. Tovább kell haladni, eljutni Kánaánig, meg kell vívni az ellenséges népekkel, el kell foglalni az országot, de nincs vezetőjük. Ahogy telnek a napok, egyre jobban elhatalmasodik rajtuk a félelem. Nincs Mózes, így Isten jelenléte is bizonytalanná vált. Mihez fogjunk, hova forduljunk?

Forduljunk ahhoz, ami biztos, ami itt van, ami elérhető. Egyiptomi emlékeink és aranyunk van. Ha nincs Mózesünk, akkor építsünk ezekre a biztos pontokra. Arra, ahogyan ott láttuk, hogyan kell imádni az Istent.

Áront, Mózes testvérét ezekkel a szavakkal szólítják meg: „*Jöjj, és készíts nekünk Istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.*” A nép, amelynek utolsó szava az volt, hogy mindent megteszünk, pontosan úgy, ahogy az Úr parancsolta nekünk, most istent követel, aki előtte jár. Az Úr azt ígérte, hogy angyala előttük fog járni, de a nép most maga fogja pótolni az Úr jelenlétének látszólagos hiányát. A személyes, megszólaló Úr helyett egy néma és halott tárgyat készítenek. A láthatatlan, érinthetetlen Isten helyett egy látható, megfogható bálvány születik.

A várakozás időszakának a kísértése, a veszélye ez.

Az embernek - ugyanis - szüksége van erre a titokzatos jelenlétre. Az ember vágyik a természetfelettre, még ha nem is így fogalmazza ezt meg. Amennyiben nem tölti be ezt a vágyat az Úr jelenléte, az ember jelenlét-pótlékot készít magának.

Napjainkban ez sokszor olyan valami, ami azt ígéri, megvált attól, hogy kudarcnak ítéld magad, vagy megajándékoz azzal, hogy igazolva lásd léted.

Az Úr jelenlétében élhetjük át igazán a szeretettséget, elrejtettséget, biztonságot. Amikor Tőle távol van az ember, másban próbálja megtalálni, akár pénzben, akár szexben (egyéjszakai kalandok, féktelen bulizás mögött vajon mi húzódik meg?)

Pótlékhoz fordulás az is, amikor valaki ezotériával, okkult gyakorlatokkal kezd el foglalkozni,

ahol a személytelen erő, energia, kozmikus tudat, stb. nevében a valóságos isteni jelenlét helyébe egy másik valóságos, de nem isteni, hanem ördögi jelenlét lép. Ebben a mostani nyugtalansággal, szorongással terhelt várakozásunkban mibe kapaszkodunk? Kitől vagy mitől várjuk a biztonságot az életünkben? Miben keressük örömünket, elégedettségünket, békességünket? Mitől-kitől várjuk magányunk sötétségének elűzését?

Az ilyen „negyven napok” kísértése: vagy olyan elvárással fordulunk Isten felé, hogy tegye „kézzelfoghatóvá” magát, úgy, ahogy mi elképzeljük, ahogy nekünk tetszene, akkor és úgy segítsen, ahogy mi tapasztalni és látni akarjuk! Vagy éppen elcsüggedve elfordul az ember, mert hiszen Isten úgysis távoli, láthatatlan, megfoghatatlan a mindennapok problémáiban. Ezért nekünk kell - gondoljuk - a vasárnapi vagy nagyünnepi istentiszteleten túl, életünk kis és nagy gondjaiban keresnünk a megfogható kapaszkodókat, segítséget, megoldásokat.

Izrael akkori helyzetében megdöbbentő, hogy míg a népen eluralkodik a kétely a szövetséges Isten jelenlétével kapcsolatban, közben Isten Mózesrel éppen azon munkálkodik, hogyan fog közöttük lakozni. Miközben szívükre leszállnak a félelem és elbizonytalanodás árnyai, az Úr nem feledkezett meg róluk. Hogy feledkezett volna meg? Hiszen szövetséget kötött velük! Hiszen ígéretet tett nekik, hogy Izrael az Úr népe, az Úr pedig Izrael Istene. Ők megszegték a szövetséget, a szövetségsgzegés pedig ítéletet von maga után. Mózes azonban közbenjár a népért. Isten pedig megkönyörül rajtuk, mert ő kapcsolatot akar velük, kapcsolatot velünk, emberekkel. Ezért jött el Jézus Krisztusban testet öltve ide, közénk.

2. Ez pedig már átvezet másik igeszakaszunkhoz, ahol Jézus tanítványait látjuk együtt.

Nyugtalan várakozásban. Urukát, Mesterüket keresztre feszítették. Fájdalom, zaklatottság, elbizonytalanodás kavarnak szívükben. Közben hallják: a feltámadott Úr megjelent Péternek.

Most pedig két Emmausból származó tanítvány érkezett, akik nagy örömmel számoltak be arról, ki volt az útítársuk, amikor csalódottan, keserű szívvel hazafelé tartottak. S aztán hogyan ismerték fel benne hazaérve az asztalnál a kenyér megtörésekor Jézust. Nyomta a tanítványok lelkét, hogy ők Jézust előzőleg elhagyták és elfutottak. Nagy zavar van bennük, hiszen meg sem tudják mondani maguknak sem, hogy miért is nem hitték el Jézus szavát, hogy az Emberfia emberek kezébe kerül, de harmadnap feltámad. Miért maradt a lelkük tompa és érzéketlen Jézus szavainak a felfogására és megértésére? Miért is lettek hűtlenek Jézushoz, amikor az asszonyok legalább ott maradtak a kereszt alatt és utána készültek Jézus megkeresésére, még ha a végtisztességnek akartak is eleget tenni. Az is bántotta őket, hogy amikor Jézus feltámadt, ők az egészet asszonyi fecsegésként fogták fel, és nem hittek az asszonyok szavának, amikor az üres sírról számoltak be nekik.

„Miközben ezekről beszélgettek maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség nektek!”

A tanítványok várakozásába Jézus megjelenése hozza a fordulatot. Mint ahogyan a miénkbe is.

Ő nem elégszik meg azzal, hogy róla beszélgetnek, vitatkoznak, spekulálnak. Nem elég neki annyi, hogy szó esik róla. Vannak, akik azt gondolják, hogy ez kimeríti a "hívő", vagy "vallásos" fogalmát, de ő nem így látja.

Ő tanúkat akar. *„Ti vagytok erre a tanúk”* – mondja Jézus. **S ez a mi várakozásunk nagy lehetősége: tanúk lehetünk.**

Három területet szeretnék említeni a fölolvastott Ige alapján, amiről tanúskodnunk kell, közben meglátjuk, mit is jelent tanúnak lenni:

1. Isten szabadító terve.

A Szentírásban ugyanis egy nagyívű isteni szabadító tervet fedezhetünk fel. Megteremtett minket, szabad akarattal megajándékozott, útmutatást adott, és választási lehetőséget kínált fel nekünk. Másrészről pedig felkészült az engedetlenségünkre is. Hiszen ahol szabad akaratot adnak, ott benne van a pakliban az engedetlenség lehetősége is. És akkor mit fog tenni? Ezért, a szabadítás tervét előre elkészítette, még a világ teremtése előtt, a Fiú pedig igent mondott, hogy eljön ebbe a világba, hogy így a visszatérés lehetőségét fölkinálja nekünk. A feltámadott Jézus erre utal tanítványaihoz intézett szavaiban, amikor azt mondja, előre megmondtam, be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból – ezek az Ószövetség három nagy könyvcsoportja. Vagyis, az egész Ószövetség Krisztusra mutat. Az isteni üdvözítő tervről szól.

Egy épület, építése közben is, majd elkészülte után is, az egész folyamatban többek között arról tesz tanúbizonyságot, hogy volt egy terv. Nem csak úgy összerázódtak az építőanyagok, és aztán mindenki dicséri, hogy milyen fantasztikus elosztású, milyen remek ez az épület. Egy ház nem úgy kezdődött, hogy kifestettük a szobát, hanem úgy, hogy terv készült. Az építkezési szándéknak megfelelően.

„*Ti vagytok erre a tanúk*” – mondja Jézus. És amikor erről van szó, hogy tanú, akkor ne Pelikán elvtárs jusson eszünkbe! Amikor erről van szó, hogy tanú, akkor ezt ne engedjük át valakiknek, akik megpróbálják kisajátítani, magukat tanúknak nevezve. Minden Krisztus-követő ember tanú. Tanúja annak, hogy van egy terv.

2. Ez a terv meg is valósult.

„*Ti vagytok erre a tanúk*” - mondja Jézus. Nemcsak nagy ábrándozás volt. Mert ábrándjaink vannak. Ez bizonyos szintig nem is baj. ‘Hogyha egyszer sok pénzünk lesz, hogyha egyszer így lesz, úgy lesz... mi olyan kertes házat fogunk építeni, és mi ezt vagy azt fogunk majd csinálni!’ De meg tudjuk valósítani?

Nos, miről kell tanúskodnia a Krisztus-követő embernek? Arról, hogy az isteni szabadító terv meg is valósult. Nemcsak nagyot álmodni tudott az Isten, hanem nagyot alkotni is tudott az Isten. Nemcsak a teremtésben, hanem a megváltásban is. Hatalmasat alkotott. Vagyis, Jézus halála nem a véletlenek tragikus összjátéka. A kereszthalál nem kudarc, hanem győzelem; a bűn, a kárhozat, a Sátán hatalmának legyőzése.

Ezért hangozhatott ott a tanítványok között, és hangozhat ma is - örömhírként: „*Békesség nektek!*” Bűneink megbocsáttattak, Jézus magát nekünk adja. Jézus tehát nem ítéletet hoz az égből, hanem az Atya bocsánatát. Az ég felettünk újra nyitva van.

„*Békesség nektek!*” Ez pedig az Istennel és önmagukkal való megbékélés és egység lehetősége.

A szabadító terv megvalósult, ezt Jézus így mondja: így kellett lennie. Ezt háromszor elmondja ebben a rövid szakaszban.

A szabadító terv megvalósulásáról akkor tudunk beszélni, ha értjük az Írásokat. Ha értjük a szabadító tervet, és értjük annak megvalósulását is.

„*Akkor megnyitotta szemüket, hogy értsék az Írásokat.*”

Ez számunkra is hatalmas biztatás: akármit nem értesz, nem bírsz befogadni Jézus Krisztusból, az ő személyéből, a vele történt dolgokból: kérd, hogy nyissa meg értelméd az

Írások alapján, és ő meg fogja nyitni, mert azt szeretné, hogy tanúja legyél. Azt, hogy bizonyosságot tegyünk arról is, hogy Isten a szabadító tervét meg is valósította, behozta ebbe a világba.

3. A harmadik, hogy ennek a szabadító, megvalósult isteni tervnek milyen hatása van az életünkre.

Különben szépet beszélünk, de ha életünkre nem nagyon lehetett hatása, vagy arról hallgatunk, akkor azt mondhatják az emberek, hogy hát sok szépet hallottam már, de ez nem működik. De tanúk kell, hogy legyünk, és ha tanúk vagyunk, akkor azt jelenti, hogy részesei vagyunk mindennek.

Életünkre gyakorolt hatásáról is kell, hogy szóljunk. Vagyis, hogy mindez több, mint elmélet. Mindez működik. Akár kaptunk gyermekkorunkban vallásos neveltetést, akár nem kaptunk, felismertük személyes eltévelyedésünket, az érettségünk kinyújtott isteni kezet elfogadtuk, visszafordultunk, megtértünk.

Fölismertük a személyes felelősségünket mind ebben, hogy amit az Isten fölkinált nekünk, az akkor lesz a mienk, ha elfogadjuk.

Életünkre gyakorolt hatása kettős vonatkozásban jelenik meg. Az egyik az irányváltás, a megtérés, a megfordulás; de mondhatjuk más képpel is, gondolva első, ószövetségi igazságszavunkra: gazdacsere. Pótlékok, bálványok helyett az Úr lesz az Istenem.

A másik pedig a megszentelődés, tudniillik az ezen az úton való haladás, ahol egyre inkább a részletek vonatkozásában is az evangélium szerint kezd formálódni életünk.

A tanú tehát bizonyosságot tesz arról, hogy békességre talált, hogy közösséget talált, hogy örömet talált, hogy egy új cél és tartalom határozza meg életét.

Így érkeztünk el végül ide: „*Ti vagytok erre a tanúk.*” Az isteni szabadító tervre, hogy ez a szabadító terv Krisztusban megvalósult, és hogy ez a mi életünket megváltoztató, meghatározó isteni cselekedet.

A tanítványoknak még meghagyta Jézus, maradjanak együtt, és várják meg, míg mennyei erőt nem kapnak.

Mi - úgy tűnik - nem gyűlhetünk össze ebben a húsvét utáni, pünkösd előtti időszakban. De, aki Jézusra vár, imádkozva, mint a tanítványok, mert szeretne a tanúskodás folyamatában előbbre jutni, annak örömteli tapasztalata lesz: „*Őt nem hiába várod: Betér hozzád, megáld.*” (312. ének 3. v.)

Ámen.